Krzysztof Sekuła

Sprawozdanie z projektu nr 5

Celem ćwiczenia było poznanie budowy działania sieci Kohonena przy wykorzystaniu reguły Winner Takes All do odwzorowywania istotnych cech kwiatów.

Opis budowy algorytmu:

Sieci Kohonena są przykładem sieci uczących się bez nadzoru. Oznacza to że sieci nie są prezentowane wzorcowe odpowiedzi a jedynie dane wejściowe. Neurony w sieci Kohonena są uporządkowane względem siebie przestrzennie. Często realizowane jest to za pomocą siatki dwuwymiarowej. Uczenie polega na wyznaczeniu zwycięskiego neuronu i modyfikacji jego wektora wag w kierunku prezentowanego wektora wejściowego x. zwycięskim neuronem jest ten neuron którego wagi synaptyczne są najbardziej zbliżone do prezentowanego wektora danych wejściowych. Zatem wektor wag zwycięskiego neuronu wyznacza się za pomocą:

$$d(x, w_w) = \min_{1 \le i \le n} d(x, w_i)$$

Norma d może być dowolną normą. W trakcie uczenia zwycięzca oraz jego sąsiedztwo podlega adaptacji wag zgodnie z regułą Kohonena:

$$w_i(k+1) = w_i(k) + \eta_i(k)[x - w_i(k)]$$

Parametr eta krok uczenia, poważnie malejący w trakcie kolejnych iteracji. W przypadku danych wejściowych o małych wymiarach istnieje potrzeba normalizacji wektorów wejściowych.

Algorytm WTA:

W metodzie tej tylko zwycięski neuron ma prawo adaptacji swoich wag. Aby uniknąć przypadku, w którym niektóre neurony nie mają szans wygrać z najsilniejszymi neuronami, często wprowadza się mechanizm zmęczenia. Polega on na tym że zwycięski neuron pauzuje na pewien czas nie biorąc udziału w konkurencji, dając tym samym szanse na wygranie innym neuronom.

Zestawienie wyników:

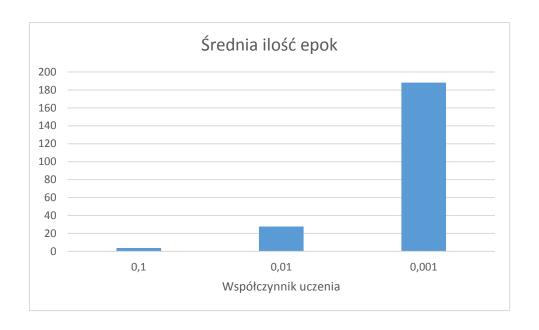
Jako dane uczące posłużył numeryczny opis cech kwiatów. Każdy z 3 rodzajów kwiatów składa się z 4 składowych. Dla każdego gatunku wybrałem do nauki 10 kwiatów a do testów 5. Testy przeprowadziłem dla 3 współczynników uczenia.

LP	współczynnik uczenia:	0,1	0,01	0,001
1	poprawność:	100%	100%	100%
	ilość epok:	10	3	124
2	poprawność:	100%	100%	100%
	ilość epok:	1	25	260
3	poprawność:	100%	100%	100%
	ilość epok:	2	53	66
4	poprawność:	100%	100%	100%
	ilość epok:	4	1	77
5	poprawność:	100%	100%	100%
	ilość epok:	1	19	159
6	poprawność:	100%	100%	93%
	ilość epok:	1	133	67
7	poprawność:	100%	100%	100%
	ilość epok:	9	15	475
8	poprawność:	100%	100%	93%
	ilość epok:	3	10	152
9	poprawność:	100%	100%	100%
	ilość epok:	1	16	1%
10	poprawność:	100%	100%	100%
	ilość epok:	5	68	74
11	poprawność:	100%	93%	100%
	ilość epok:	11	1	656
12	poprawność:	100%	100%	100%
	ilość epok:	1	50	137%
13	poprawność:	100%	100%	100%
	ilość epok:	11	16	475
14	poprawność:	100%	100%	100%
	ilość epok:	4	57	521
15	poprawność:	100%	93%	100%
	ilość epok:	4	1	189

Wnioski:

Na podstawie powyższych wyników możemy stwierdzić że współczynnik uczenia ma wpływ na poprawność otrzymanych wyników jak i również na ilość epok potrzebnych do uczenia. Dla współczynnika równego 0.1 poprawność wyników zawsze wynosiła 100%, a ilość epok wahała się od 1 do 11. W momencie zmniejszenia współczynnika uczenia pojawiły się błędy oraz liczba epok znacznie wzrosła. Podczas testowania można zauważyć że procent błędów był stosunkowo niewielki. Zawdzięczamy to odpowiedniej ilości danych uczących. Jeśli danych byłoby za mało to zwycięskim neuronem mógłby się okazać neuron, który podczas uczenia został wyłoniony jako zwycięzca dla innego zbioru kwiatów, co mogłoby spowodować znaczny wzrost ilości błędów. Ważnym aspektem również była odpowiednia ilość neuronów. Zbyt duża liczba neuronów mogłaby spowodować zły podział danych na zbiory. Natomiast zbyt mała liczba mogłaby doprowadzić do tego że tylko jeden neuron byłby zwycięzcą a reszta pozostałaby martwa.

Listing kodu:

```
import java.util.Random;
public class WTA {
    private int noi;
    private double[] w;

    public WTA ( int numbers_of_inputs ) {
        noi = numbers_of_inputs;
        w = new double[noi];

        for ( int i = 0; i < noi; i++ )
            w[i] = new Random().nextDouble();
    }

    public void learn ( double[] x, double lr ) {
        for ( int i = 0; i < noi; i++ )
            w[i] += lr * ( x[i] - w[i] );
    }

    public double[] getW () {
        return w;
    }
}</pre>
```

```
Flower.flowerTest[i][j] );
                System.out.println();
            else failCounter++;
                    winner = getWinner( kohonens, Flower.flowerLearn[i][j]
                    kohonens[winner].learn( Flower.flowerLearn[i][j],
Flower.flowerLearn[i][j] );
```

```
private static boolean isUnique ( int[][] winners ) {
   private static int getWinner ( WTA[] kohonens, double[] vector ) {
minDistance ) {
    public static double distanceBetweenVectors ( double[] vector1,
```

Źródła:

http://www.michalbereta.pl/dydaktyka/WdoSI/lab_neuronowe_II/Sieci_Neuronowe_2%20Sieci%20 Kohonena.pdf

https://en.wikipedia.org/wiki/Iris_flower_data_set